

II

(Valmistavat säädökset)

ALUEIDEN KOMITEA

Alueiden komitean lausunto aiheesta:

- ”Ehdotukset neuvoston päätöksiksi yhteisen maatalouspolitiikan uudistaminen”:
 - ”Neuvoston asetus (EY) yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta”;
 - ”Neuvoston asetus (EY) vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 1766/92 muuttamisesta ja tavallisen vehnän, rukiin, ohran, maissin ja durumvehnän vakiolaaduista annetun asetuksen (ETY) N:o 2731/75 kumoamisesta”;
 - ”Neuvoston asetus (EY) tukijärjestelmästä tiettyjen peltokasvien viljelijöille”;
 - ”Neuvoston asetus (EY) naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä”;
 - ”Neuvoston asetus (EY) maito- ja maitotuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä”;
 - ”Neuvoston asetus (EY) maito- ja maitotuotealan lisämaksusta annetun (ETY) N:o 3950/92 asetuksen muuttamisesta”;
 - ”Neuvoston asetus (EY) yhteisen maatalouspolitiikan mukaisia suoran tuen järjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä”;
 - ”Neuvoston asetus (EY) Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tuesta maaseudun kehittämiseen”;
- ”Ehdotus neuvoston asetukseksi (EY) rakennerahastoja koskevista yleisistä säännöksistä”,
- ”Ehdotus neuvoston asetukseksi (EY) viinin yhteisestä markkinajärjestelystä”, ja
- ”Ehdotus neuvoston asetukseksi (EY) yhteisön tuesta maataloutta ja maaseudun kehittämistä koskeville liittymistä valmisteleville toimenpiteille jäsenyyttä hakeneissa Keski- ja Itä-Euroopan maissa liittymistä edeltävänä aikana”

(1999/C 93/01)

ALUEIDEN KOMITEA, joka

ottaa huomioon komission tiedonannon ”Agenda 2000: lainsäädäntöehdotukset – Kokonaiskatsaus” neuvostolle, Euroopan parlamentille, talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle,

ottaa huomioon ehdotukset neuvoston asetuksiksi yhteisen maatalouspolitiikan uudistamisesta KOM(1998) 158 lopull. – 98/0112 (CNS) – 98/0107 (CNS) – 98/0108 (CNS) – 98/0109 (CNS) – 98/0110 (CNS) – 98/0111 (CNS) – 98/0113 (CNS) – 98/0102 (CNS) ⁽¹⁾,

ottaa huomioon ehdotuksen neuvoston asetukseksi (EY) rakennerahastoja koskevista yleisistä säännöksistä KOM(1998) 131 lopull. – 98/0090 (AVC) ⁽²⁾,

ottaa huomioon ehdotuksen neuvoston asetukseksi (EY) viinin yhteisestä markkinajärjestelystä KOM(1998) 376 lopull. – 98/0126 (CNS) ⁽³⁾,

ottaa huomioon ehdotuksen neuvoston asetukseksi (EY) yhteisön tuesta maataloutta ja maaseudun kehittämistä koskeville liittymistä valmisteleville toimenpiteille jäsenyyttä hake-neissa Keski- ja Itä-Euroopan maissa liittymistä edeltävänä aikana KOM(1998) 153 lopull. – 98/0100 (CNS) ⁽⁴⁾,

ottaa huomioon komission 18. maaliskuuta 1998 sekä neuvoston 24. huhtikuuta 1998 ja 20. heinäkuuta 1998 Euroopan yhteisöjen perustamissopimuksen 198 c artiklan ensimmäisen kohdan mukaisesti tekemät päätökset pyytää aiheesta alueiden komitean lausunto,

ottaa huomioon AK:n työvaliokunnan 13. toukokuuta 1998 tekemän päätöksen antaa lausunnon valmistelu valiokunta 2:n ”Maatalous – Maaseudun kehittäminen – Kalatalous” tehtäväksi,

ottaa huomioon lausuntonsa aiheista ”Yhteinen maatalouspolitiikka (YMP) ja itälaajentuminen” CdR 239/96 fin ⁽⁵⁾ ja ”Yhteisen maatalouspolitiikan (YMP) uudistuksen alueelliset vaikutukset” CdR 17/96 ⁽⁶⁾,

ottaa huomioon valiokunta 2:n joulukuun 10. päivänä 1998 hyväksymän lausuntoluonnoksen CdR 273/98 rev. 2, jonka esittelijät olivat Reinhold Bocklet ja Hannu Penttilä,

hyväksyi 13.–14. tammikuuta 1999 pitämässään 27. täysistunnossa (tammikuun 14. päivän kokouksessa) seuraavan lausunnon.

1. Alkuperäiset ehdotukset

1.1. Ensimmäiset ehdotukset Agenda 2000 -asiakirjan maataloutta käsitteleväksi osaksi julkaistiin 18. maaliskuuta 1998. Komissio noudattelee ehdotuksissa heinäkuussa 1997 aiheesta esittämiään ensimmäisiä ajatuksia. Sisämarkkinoiden kasvu ja Euroopan maatalouden osallistumisen lisääminen maailmanmarkkinoiden kehitykseen on määrä varmistaa laskemalla tukihintoja voimakkaasti kohti maailmanmarkkinoiden hintatasoa. Tässä yhteydessä syntyviä maatalouden tulonmenetyksiä on määrä tasata vähemmän kuin heinäkuussa 1997 tehdyssä ehdotuksessa on esitetty ja vain osittain suorien tukien avulla. Komissio haluaa vastata ehdotuksillaan myös itälaajentumisen mukanaan tuomiin haasteisiin.

1.2. Maatalouden rakenteiden (tavoite 5 a) ja maaseudun (tavoite 5 b) tukitoimien tähän asti itsenäisestä edistämisestä luovutaan, ja niistä muodostetaan uusi tavoite 2 yhdessä vanhojen teollisuusalueiden ja vaikeuksissa olevien kaupunkialueiden kanssa. Tämän täydentämiseksi ehdotetaan maaseutualueiden kehittämisen horisontaalista tukemista EMOTR:n tukiosastosta.

1.3. AK ottaa kantaa seuraaviin maataloutta koskeviin asetusehdotuksiin:

- Yhteisen maatalouspolitiikan rahoitus.
- Vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 1766/92 muuttaminen ja tavallisen vehnän, rukiin, ohran, maissin ja durumvehnän vakiolaadusta annetun asetuksen (ETY) N:o 2731/75 kumoaminen.
- Tukijärjestelmän käyttöönotto tiettyjen pelto-kasvien viljelijöille.
- Naudanlihan yhteinen markkinajärjestely.
- Maidon ja maitotuotteiden yhteinen markkinajärjestely.
- Maito- ja maitotuotealan lisämaksusta annetun asetuksen (ETY) N:o 3950/92 muuttaminen.
- Yhteisen maatalouspolitiikan mukaisia suoran tuen järjestelmiä koskevien yhteisön sääntöjen vahvistaminen.
- Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tuki maaseudun kehittämiseen.
- Rakennerahastoja koskevat yleiset määräykset.
- Ehdotus neuvoston asetukseksi (EY) viinin yhteisestä markkinajärjestelystä. Ehdotus ei kuulu Agenda 2000 -asiakirjaan, mutta sitä käsitellään tässä yhteydessä.

⁽¹⁾ EYVL C 170, 4.6.1998, s. 85, 1, 4, 13, 38, 60, 93 ja 67.

⁽²⁾ EYVL C 176, 9.6.1998, s. 1.

⁽³⁾ EYVL C 271, 31.8.1998, s. 21.

⁽⁴⁾ EYVL C 150, 16.5.1998, s. 14.

⁽⁵⁾ EYVL C 116, 14.4.1997, s. 39.

⁽⁶⁾ EYVL C 129, 2.5.1996, s. 15.

- Ehdotus neuvoston asetukseksi (EY) yhteisön tuesta maataloutta ja maaseudun kehittämistä koskeville liittymistä valmisteleville toimenpiteille jäsenyyttä hakeneissa Keski- ja Itä-Euroopan maissa liittymistä edeltävänä aikana.

2. Yleistä

2.1. EU:ssa noudatetaan tiukkoja ympäristönsuojelustandardeja maataloustuotteiden valmistuksessa. Aiheutuvat kulut täytyy ottaa huomioon näiden standardien ja eläinsuojelun korkean tason säilyttämiseksi.

2.2. Yhteisen maatalouspolitiikan uudistaminen on välttämätöntä tulevien WTO-neuvottelujen, itälaajentumisen ja Euroopan unionin rahoituksen uudelleenjärjestelyn takia. Uudistuksen tulee edistää maaseudun kehittämistä, parantaa Euroopan maatalouden kilpailukykyä, tukea ympäristöä ja luonnonvaroja suojelevaa viljelyä, sen avulla tulee taata elintarviketurvallisuuden ja elintarvikkeiden laadun korkeat standardit, säilyttää maaseudun toimintakyky sekä edistää maatalojen kannattavuutta. Tähän tarvitaan:

- riittävää ulkoista suojaa;
- eurooppalaisen maatalouden kaikkien erityispiirteiden huomioon ottamista;
- hintojen laskua vain siinä määrin kuin, kun markkinat sitä pakottavasti vaativat;
- määriä ohjaavien toimien parempaa käyttöä;
- hintojen laskun täydellistä korvaamista suorien tukien avulla;
- epäbyrokrattista järjestelmää; ja
- ammatillisen koulutuksen ja jatkokoulutuksen edistämistä.

Läheisyysperiaatteen tinkimätön noudattaminen on tarpeen myös aluetasolla suunniteltaessa toimintaperiaatteita ja pantaessa niitä täytäntöön; tällöin on noudatettava kunkin jäsenvaltion oikeusjärjestelmän mukaista toimivaltaajakoa.

3. Markkinajärjestelyjen muuttamista koskevien komission ehdotusten arviointi

3.1. Peltokasvit

3.1.1. AK:n mielestä vilja-alan interventiohintojen alentaminen 20 prosentilla ei ole tarpeen ottaen huomioon tämänhetkinen markkinatilanne yhdessä voimassa olevan WTO-säännösten kanssa.

3.1.2. AK katsoo lisäksi, että interventiohintojen laskeminen vaikuttaa suoraan erityisesti rehuviljan tuottajahintoihin. Tähän viittaa myös komission aikomus

vahvistaa kesantovelvoitteen viitekiintiöt nolnaan prosenttiin. Tuottajien tulisi tämän vuoksi saada täysi korvaus interventiohintojen laskemisesta. Ehdotettujen uudistusten aiheuttama viljan hinnan lasku johtaisi lisäksi varsinkin unionin epäsuotuisilla alueilla tilanteeseen, jossa tuotteesta saatava hinta ei kata edes muuttuvia tuotantokustannuksia.

3.1.3. Säilörehumaissin tukemisella on tasaava vaikutus maito- ja naudanliha-alalla. On kuitenkin myös löydettävä ratkaisuja, joiden avulla turvataan vihantarehun ja laiduntamisen kilpailukyky suhteessa säilörehumaissiin alueilla, joilla maissia ei voida viljellä ilmastosta johtuvista syistä. Siksi on tärkeää kehittää näiden kasvien tuotannon erityistukia Euroopan unionin alueiden monimuotoisen kehityksen turvaamiseksi.

3.1.4. Öljykasvien pinta-alatuen voimakas alentaminen johtaisi niiden viljelyn kilpailukykyyn vastaavaan heikkenemiseen. Öljykasveille on luotava nykyisenlainen oma tukensa. Maatalousyrietykset joutuvat varautumaan korkotappioihin ja maksuvalmiusongelmiin korvausten maksupäivän siirtämisen takia. Vahvistamalla kesantovelvoite normaaliolosuhteissa nolnaan prosenttiin luovutaan tehokkaimmasta määriä ohjailevasta keinosta. Siksi alueiden komitea vastustaa korvausten maksupäivän siirtämistä. Vapaaehtoisien vähimmäiskesantovelvoitteen vahvistaminen 10 prosenttiin johtaa tarpeettomiin rajoituksiin.

3.1.5. Teolliseen käyttöön tai energiantuotantoon tarkoitettujen uusiutuvien raaka-aineiden tukemiseksi tarvitaan keskitettyjä toimia (lämpövoimalat, siirtymisen biodieselin käyttöön jne.). Toimintalinjojen luominen tulisi toteuttaa erityisesti ottamalla sitä koskeva luku EMOTR-asetukseen.

3.1.6. Alueiden komitea kehottaa säilyttämään pelto- kasvien YMJ:tä säätelevässä uudessa asetuksessa aluekohtaisen perusalajaon.

3.2. Naudanliha

3.2.1. Naudanliha-alaa koskevat ehdotukset vahvistavat jo olemassa olevia kilpailunvääristymiä perinteisten intensiivisten kasvatusmenetelmien vahingoksi.

3.2.2. Pysyvän intervention muuttaminen vapaaehtoiseksi interventioiksi ja yksityisen varastoinnin tueksi on oikean suuntainen toimi. Korvaukset suunnitellusta hintojen laskusta ovat kuitenkin täysin riittämättömät. Sitä paitsi suoramaksujen laajentaminen hiehoihin ja täysikasvuisiin lehmiin ei paranna entistä tilannetta, koska varoja käytetään asetettujen kattojen puitteissa muiden eläinryhmien kustannuksella.

3.2.3. Vanhojen monimutkaisten sääntelyjen säilyttäminen täydennettynä uusilla, mutkikkailta toimenpiteillä lisää naudakarjan kasvattajien ja jäsenvaltioiden viranomaisten hallinto- ja valvontakustannuksia tavattomasti.

3.2.4. Ehdotettu 90 eläimen raja estää kilpailukykyisten tilojen kehittymisen.

3.2.5. Tuotannon laajaperäistämiseen naudanliha-alalla tähtäävien kannustimien parantaminen korostaa tuotannon ympäristönäkökohtia, mikä on AK:n mielestä erittäin myönteistä. Komitea viittaa kuitenkin myös tässä yhteydessä EU:n tuotantoalueiden välillä vallitseviin suuriin eroihin. Esimerkiksi monivuotista laiduntamista koskeva säännös ei sovellu kaikkiin jäsenvaltioihin, sillä laidun on joillakin alueilla ilmastollisista syistä osa normaalia vuoroviljelyä. Komission tulee ottaa tämä huomioon ehdotuksissaan laajaperäistämiskorvauksista.

3.2.6. Edellä mainitusta riippumatta EU:n tuet on kuitenkin mukautettava myös aluekohtaisesti naudanlihatuotannon eri muotojen mukaan. Maataloustuottajilla on edelleenkin oltava riittävät tulomahdollisuudet myös alueilla, joilla on erikoistuttu naudakarjan kasvatukseen. Tämän vuoksi on taattava, että yksittäisille jäsenvaltioille myönnettävät tuet vastaavat kunkin valtion tuotanto-osuutta eivätkä synnytä kilpailunvääristymiä eri tavoin suuntautuneiden tuotantoalueiden välille. Useimmilla alueilla, joilla harjoitetaan perinteistä naudakarjan kasvatusta, alueelliset karjatiheydet ovat selvästi EU-oikeudessa määrättyjä raja-arvoja alemmat, minkä vuoksi myös näitä menettelyjä voidaan pitää yhteensopivina yhteisön ympäristöpoliittisten tavoitteiden kanssa.

3.3. Maito

3.3.1. Komissio lähtee siitä, että maitotuotteiden interventiohintojen lasku lisää niiden kulutusta ja parantaa unionin kilpailukykyä. AK ei kuitenkaan usko kulutuksen lisääntyvän unionissa, sillä perustuotteiden hintojen muutokset vaikuttavat erittäin vähän kulutukseen. Sitä paitsi kiintiön kasvattaminen kahdella prosentilla sisältää vaaran, että kiintiöjärjestelmä heikkenee, koska se aiheuttaa uusia hintapaineita.

3.3.2. Alueiden komitean mielestä maitokiintiöjärjestelmä on osoittautunut hyväksi. Hintoja tulee laskea vain sen verran kuin markkinat pakottavasti vaativat. Hintojen lasku on korvattava täysimääräisesti.

3.3.3. Ehdotettu korvausmaksujen neljän osatekijän järjestelmä (maidon peruspalkkio, naudanlihan peruspalkkio, maito- ja lihakorvauksiin liittyvä harkinnanvarainen lisäpalkkio) on erittäin monimutkainen ja epätarkoituksenmukainen, koska siinä asetetaan tietyt lehmärodut huonompaan asemaan kuin muut, ja se lisää

byrokratiaa entisestään. AK:n mielestä on löydettävä ratkaisuja, joilla turvataan tukitoimien tasapaino kaikilla alueilla.

3.3.4. Maitokiintiöjärjestelmän jatkamiseen liittyvät komission ehdotukset tuottajien tukemiseksi ovat riittämättömiä.

3.3.5. On välttämätöntä jakaa kiintiöt pidennysjakson alussa aktiivisille tuottajille, poistaa pakollinen kiintiöiden yhteys pinta-alaan sekä varmistaa, että maidontuotannon vuoden 2000 jälkeen lopettavien tuottajien on luovuttava kiintiöstään. Toisaalta on otettava huomioon vuoristoseutujen erityispiirteet. Tätä tarkoitusta varten jäsenvaltiotasolla olisi varmistettava, että vuoristoalueiden maitokiintiöt säilytetään erityisesti nuorten viljelijöiden työn jatkumisen mahdollistamiseksi.

3.3.6. AK on tyytyväinen komission ehdotukseen jatkaa kiintiöjärjestelmää vuoteen 2006 asti, koska maidontuotanto romahtaisi muutoin suuressa osassa Eurooppaa. Komission pitäisi kuitenkin vastata selvästi kysymykseen, mitä kiintiöjärjestelmälle tapahtuu tämän ajankohdan jälkeen. Komitea muistuttaa, että maidontuotantoon tehtävät investoinnit ovat pitkän ajan investointeja, minkä vuoksi myös maidon markkinajärjestelyä koskevat päätökset pitäisi ulottaa vuoden 2006 jälkeiselle ajalle.

3.4. Jäsenvaltiokohtaiset katot

3.4.1. AK kannattaa komission ehdotusta maksaa osa tuesta jäsenvaltiokohtaisten kattojen rajoissa joko eläinkohtaisena tai pinta-alatukena. Tämä lisäisi YMP:n joustavuutta. Katot on pyrittävä määrittelemään jäsenvaltioiden nykyisten tuotantokiintiöiden mukaisesti.

3.4.2. Jäsenvaltiokohtaisista katoista huolimatta tuottajien tulonmenetykset on korvattava täysimääräisesti. Komission täytyy kuitenkin pitää huolta siitä, että jäsenvaltiokohtaiset katot ylittävät tuet eivät vääristä kilpailua.

3.4.3. Yksittäisten alueiden perinteisiä tuotantomenetelmiä ei saa asettaa kilpailua vääristävästi muita huonompaan asemaan. Tämä koskee esimerkiksi maidon markkinajärjestelyn piiriin kuuluvasta lypsy- ja lihakarjasta mutta myös erilaisin tuotantomenetelmin kasvatetusta lihakarjasta maksettavia tasausmaksuja.

3.5. YMP:n puitteissa maksettavat suorat tuet

3.5.1. Jotta voidaan arvioida vaikutukset yksittäisten alueiden erityistarpeisiin, komission pitää vielä tarkemmin selvittää korvausten muodostumista. Täytäntöönpanomääräyksiä koskeva esitys on tehtävä vielä ennen neuvoston päätöstä.

3.5.2. Viljelijöille maksettavilla tuilla on määrä helpottaa sopeutumisasikeuksia erityisesti heikosti kilpailukykyisillä alueilla. Ne eivät kuitenkaan saa samanaikaisesti vaikuttaa haitallisesti ennestään kilpailukykyisten mautilojen kehitykseen.

3.5.3. Komission yhteiseen maatalouspolitiikkaan ehdottamat muutokset voivat AK:n käsityksen mukaan johtaa eettisiin ongelmiin erityisesti naudanliha-alalla. Ehdotettu viljan hinnan lasku toisi viljalle kilpailuedun suhteessa vihantarehuun ja johtaisi siten viljan käytön lisääntymiseen myös nautakarjan kasvatuksessa. AK:n näkemyksen mukaan YMP:n tukijärjestelmät tulisi suunnitella siten, että eri alueilla olisi mahdollista kasvattaa nautakarjaa kannattavasti myös luonnollisella ruokinnalla.

3.5.4. Ehdotukset suorien tukien asteittaiseksi vähentämiseksi ovat periaatteessa asianmukaisia, mutta ehdotetussa muodossaan ne eivät ole hyväksyttävissä, sillä ne vaikuttaisivat alueellisesti yksipuolisesti. Rajojen tulisi olla tiukempia, jotta YMP:ssä kiinnitettäisiin selkeästi ja vääjäämättömästi päähuomio tuottajaan, tuotteen laatuun sekä perhetiloihin ja maaseutuyrityksiin. Ylärajat tai vastaavasti tukien asteittainen vähentäminen uhkaavat erityisesti työvoimavaltaisten karjatilojen olemassaoloa. Sen takia korvauksien pitää olla suhteessa kustannuksiin.

3.5.5. Markkinoiden kehitykseen mukauttaminen vaarantaa suorien tukien luotettavuuden ja keston. Suorien tukien pitää säilyä peruspiirteiltään muuttumattomina.

3.5.6. Suorien tukien eriyttäminen on toteutettava hallinnollisesti mahdollisimman yksinkertaisesti, eikä eriyttämisestä saa muodostua vääriä signaalia mautiloilille, joiden on parannettava kilpailukykyään rationalisointitoimin. Jotta vaikutetaan myönteisesti maaseudun työmarkkinoihin, olisi käytettävä kriteeriä ”työllisyys”.

3.6. Viini

3.6.1. Viinimarkkinat ovat muuttuneet vuodesta 1987 niin voimakkaasti, että viinimarkkinajärjestelyn mukauttaminen on välttämätön ja kiireellinen toimenpide. Markkinoiden tasapaino tulee varmistaa interventioilla (juotavaksi tarkoitettun alkoholin erityistislaus, viinirypälemehun ja muiden viinirypäleistä saatavien tuotteiden myynnin edistäminen, erityinen tislaustoimenpide poikkeuksellisten markkinahäiriöiden aikana ja yksityisen varastoinnin tuen säilyttäminen, viininvalmistuksen sivutuotteiden tislaus ja muista kuin pelkästään viinin tuotantoon tarkoitettusta lajikkeista tuotetun viinin tislaus).

Alueiden komitea vakuuttaa jälleen, että yhteisössä on välttämätöntä päästä kysynnän ja tarjonnan tasapainoon parantamalla kunkin alueen markkinatasapainoa

kaupan alan vastuullistamisen avulla ja laatimalla viininviljelyä koskevia alueellisia sopeuttamishjelmia, joissa määritetään realistiset taloustavoitteet ja YMJ:n mukaiset rakennetoimet (uudelleenistutus, tuotantolinjan muutokset, uudistukset jne.) alueellisen tasapainon edistämiseksi.

3.6.2. Komission ehdotusta tulee muuttaa seuraavilta osin:

- ehtoihin tulee sisällyttää pakollinen mekanismi tislauksen käynnistämiseksi kriisitilanteissa,
- uusia istutusoikeuksia tulee myöntää enemmän kuin komissio on ehdottanut, jotta markkinoiden tarjonnat mahdollisuudet voidaan hyödyntää,
- on vältettävä antamasta mahdollisuutta tuoda rypäleitä tai rypälemehua ja valmistaa niistä eurooppalaisia viinejä,
- istutusoikeuksien on oltava voimassa pidempään kuin komission ehdottamat viisi vuotta.

3.6.3. Komitea vastustaa jyrkästi hehtaarituoetsääntöjen tiukentamista, johon sisältyy yksityiskohtaisia rajoituksia ja tislauksvelvoitteita. Laatuviinien alalla sääntelyvallan täytyy säilyä jäsenvaltioilla ja alueilla.

3.6.4. Euroopan unioni kehittää ja rahoittaa erityistoimenpiteitä, jotka on suunnattu viininviljelyn tukemiseen alueilla, joiden ilmasto-olot ovat erityisen vaikeat.

3.6.5. Viininvalmistusmenetelmien on vastattava alueiden erityispiirteitä.

Sokeria voidaan lisätä ainoastaan sellaisilla alueilla, joilla menetelmä on perinteinen.

3.6.6. Alueiden komitea kehottaa sisällyttämään viinialan YMJ:n tärkeimpiin tavoitteisiin seuraavaa:

- Viljelijöille on taattava riittävät tulot, mikä turvaa työllisyyden.
- Viinitarhojen säilyminen on taattava perinteisillä tuotantoalueilla.
- Kysyntää ja kilpailukykyä on kehitettävä laadukkaiden tuotteiden avulla.
- Tuotteiden myyntiä on edistettävä ja niille on etsittävä uusia markkinoita.

3.6.7. Edellä kohdassa 3.6.6 esitettyjen, viinialan YMJ:n uudistuksen pääasiallisten tavoitteiden yhteydessä on otettava huomioon kuluttajaneuvonta ja asianmukaisten, ympäristöä säästävien tuotantomenetelmien noudattaminen.

4. Ympäristöpolitiikan sisällyttäminen YMP:aan

4.1. Ympäristönäkökohtien sisällyttäminen palkkioiden myöntämisedellytyksiin mahdollistaa erityisten alueellisten ympäristöolojen huomioon ottamisen. Kilpailun vääristyminen pitäisi kuitenkin välttää EU:n tasoisilla puitesäännöksillä. On varmistettava, että alan käytänteet ovat suorien tukien myöntämisen perustana. Maanviljelijöiden harjoittama, alan käytänteitä parempi ympäristön suojeleminen on korvattava erikseen.

Komissio arvelee, että tuottajahintojen lasku vähentää lannoitteiden ja kasvinsuojeluaineiden käyttöä. Ympäristön kuormituksen lievää vähenemistä tapahtuneen tosin lähinnä epäsuotuisilla viljelyalueilla.

4.2. Ekologis-sosiaalinen maatalouspolitiikka voisi antaa erittäin tärkeän panoksen:

- a) maaseudun pitkän aikavälin vakauttamiseen erityisesti vuoristoalueilla ja epäsuotuisilla alueilla;
- b) elintarvikkeiden laadun parantamiseen;
- c) myös itse maatalon monitoimisuutena käsitettävien maatalouden monitoiminnallisten tehtävien täyttämiseen;
- d) sellaisten maatalouden kilpailukykyisten rakenteiden kehittämiseen, joilla turvataan yhden tai useampien perheiden pitämien tilojen mahdollisuudet tulevaisuudessa;
- e) eurooppalaisen maatalousmallin turvaamiseen WTO:ssa;
- f) uusien tulevaisuudennäkymien avaamiseen nuorille viljelijöille;
- g) aavikoitumisen ja maaperän eroosion ehkäisemiseen.

5. Rahoitus

5.1. Komitean mukaan KIE-maiden tuleva jäsenyys edellyttää EU:lta rahoituksen uutta järjestelyä. Nettomaksuja koskeva keskustelu on esityslistalla. Komissio on antanut unionin rahoituksesta raportin, jossa tarkastellaan kolmea vaihtoehtoa siltä varalta, että saavutetaan poliittinen yksimielisyys tarpeesta ratkaista talousarvion epätasapainon ongelma:

- heikennetään tällä hetkellä Yhdistyneen kuningaskunnan hyväksi toimivaa korjausjärjestelmää tai poistetaan se kokonaan ja/tai korvataan neljännet varat osittain tai kokonaan muilla varoilla;
- maksetaan osittain YMP:n perusteella maanviljelijöille myönnettävät suorat tuet vain osittain (yhteisrahoitus) ja lasketaan samalla vastaavasti omien varojen kattoa;

– laajennetaan korjausjärjestelmä koskemaan kaikkia maita, joiden talousarvio on alijäämäinen.

5.2. Yhteisen maatalouspolitiikan muuttamisen täytyy johtaa siihen, että jäsenvaltiot ja alueet saavat enemmän vastuuta maatalouden tulopolitiikasta.

6. YMP:n alueelliset lähestymistavat

6.1. Poliittisten päätösten hyötyjen ja kustannusten yksiselitteiseksi luokittelemiseksi sekä maatalouspoliittisten toimien toteutuksen yksinkertaistamiseksi politiikan määrittely ja sen vastuujako tulee toteuttaa noudattaen tinkimättömästi läheisyysperiaatetta sekä kunkin jäsenvaltion sisäisen oikeusjärjestelmän mukaista toimivaltajakoa. Yhteisvastuuta rahoituksesta ei kuitenkaan saa asettaa kyseenalaiseksi EU:ssa.

6.2. Markkina- ja tulopolitiikassa EU:n toimivalta tulee suunnata yhteismarkkinoiden toiminnan varmistamiseen.

6.3. Tässä yhteydessä alueiden on kannettava nykyistä enemmän vastuuta maatalousalalla sekä aloittain että jäsenvaltio- ja yhteisötason toteutuksessa tehtävistä tärkeistä valinnoista.

7. WTO-neuvottelut

7.1. Rion konferenssissa kaikki valtiot julistivat kestävän kehityksen taloudellisen toiminnan peruseriaatteen luonnonvarojen käytettäessä. Konferenssin jälkeen laaditusta Agenda 21:stä keskustellaan tällä hetkellä paljon EU:ssa kunnallispolitiikasta yrityksiin.

7.2. Kestävän kehityksen periaate on aina ollut eurooppalaisen maatalouden peruseriaate. Pitkän tähtäyksen ajattelun periaatteet myös resurssien siirtoa tuleville sukupolville ajatellen ovat: ei saa elää vastuuntunnottomasti maapallon pääomasta ja luonnon suorituskyky tulee säilyttää ja sitä tulee hoitaa.

7.3. On ehdottoman tarpeellista, että kestävän kehityksen ja monitoiminnallisuuden periaatteista tulee maailman maatalouskauppaa koskevien tulevien neuvottelujen tunnusomainen periaate ja sääntö. Tämä ei ole erityisesti Euroopan maatalouden vaan koko maailman väestön edun mukaista.

7.4. Maatalouspolitiikassa täytyy omaksua edellä esitetyt periaatteet, ryhtyä yhteistoimintaan kaikkien asianomaisten yhteiskunnallisten ryhmien kanssa sekä vastustaa päättäväisesti puhtaasti taloudellista ajattelua, jonka periaatteena on elintarvikkeiden mahdollisimman halpa tuottaminen, vaikka luonnon ryöstöviljelyn hinnalla.

7.5. Yksipuolinen luopuminen voimassa olevien WTO-määräysten puitteissa vielä mahdollisista markkinajäntä hintapoliittisista toimista sekä tähän väistämättä liittyvä ulkoisen suojan väheneminen ovat AK:n näkemyksen mukaan kohtuuton etukäteisväönnytyks WTO-kumppaneille ilman, että vaaditaan tarkoituksenmukaisia ja konkreettisia västamyönnytyksiä kuten yhteisön suosituimmuusperiaatteen tunnustaminen ja noudattaminen ja Euroopan maatalouden monitoiminnallisuudesta johtuvan erityisluonteen myöntäminen.

8. Yhteinen maatalouspolitiikka ja itälaajentuminen

8.1. EU:n vähittäinen laajentuminen itänaapureihin on Euroopan vakauden ja turvallisuuden kannalta erittäin tärkeää. Tämä koskee koko väestöä ja näin ollen myös viljelijäperheitä ja maataloudessa työskentelevää väestöä.

8.2. Tässä yhteydessä tulee painottaa erityisesti markkinatalouteen siirtymistä KIE-maissa sekä sen merkitystä näiden maiden yhteiskunnallis-taloudelliselle tervehyemiselle. Maatalous saa tässä keskeisen roolin.

8.3. Maatalouden tilanne nykyisissä EU:n jäsenmaissa ja itänaapureissa on hyvin vaihteleva kuten tähän asti toteutettu maatalouspolitiikkakin. Sen vuoksi on molempien maaryhmien edun mukaista ottaa käyttöön melko pitkä siirtymäkausi. Eriytetty, harkittu ja huolellinen eteneminen on välttämätöntä, ja siihen on liitettävä tuotteiden hinnanromahduksen estäviä toimia. Kunkin assosioituneen valtion erityistilanne on otettava huomioon päätettäessä toimista sekä vastaavista siirtymäkausista.

8.4. Sekä KIE-maiden että EU-maiden on valmistauduttava laajentuneisiin yhteisiin maatalousmarkkinoihin taloudellisten ja yhteiskunnallisten mullistusten välttämiseksi.

8.5. KIE-maissa on komission ehdotusten mukaan määrä ensisijaisesti myöntää rakennekehityksen alan tukia, joiden avulla annetaan näiden maiden maataloudelle aito kehitysmahdollisuus. Tämä ei kuitenkaan saa johtaa liikatuotantoon, jota ei pystytä markkinoimaan.

8.6. Itälaajentumisen yhteydessä ei pitäisi missään tapauksessa antaa säännöksiä, joilla vaarannettaisiin kattavan maatalouden olemassaolo laajentuneen EU:n yksittäisillä alueilla.

8.7. Edellä mainituista syistä on välttämätöntä, että viidentoista jäsenvaltion unioni mukauttaa asteittain YMP:tä ja että KIE-maat ottavat sen käyttöön.

9. AK:n päätelmät

9.1. Komission tavoitteekseen asettamat vaatimukset maatalouspolitiikan kauaskantoisesta uudistuksesta eivät vielä toteudu Agendan maatalousluvun nojalla ehdotetuilla asetuksilla. AK vaatii, että eurooppalainen maatalousmalli turvataan Agenda 2000:n ja WTO-neuvottelujen puitteissa.

9.2. AK katsoo, että maatalouspolitiikassa on noudatettava ekologis-sosiaalisia periaatteita, jolloin Euroopan tasolla yleisesti määriteltyjä ja vakiintuneita alan käytänteitä parempi ympäristön suojelu on korvattava erikseen sekä otettava aluekohtaisten ongelmanasettelujen, toimintakeskeisten tavoiteluetteloiden ja toimenpideohjelmien perustaksi. Maatalouspolitiikan ekologis-sosiaalinen muotoilu saattaisi antaa merkittävän panoksen maaseudun tilanteen vakauttamiseen pitkällä aikajaksolla, elintarvikkeiden laadun parantamiseen, maatalouden monitoiminnallisten tehtävien täyttämiseen, kilpailukykyisten, perhetila- tai maaseutuyritykskeskeisten maatalousrakenteiden kehittämiseen, eurooppalaisen maatalousmallin turvaamiseen WTO:ssa sekä uusien tulevaisuudennäkymien avaamiseen nuorille eurooppalaisille viljelijöille ja kaikille muille, joiden asuinpaikka tai elinkeinon harjoittamisen paikka on maaseudulla. Erityisesti on syytä ottaa huomioon Euroopan maatalouden sisäiset rakenteelliset erot (vuoristoja epäsuotuisat alueet, hedelmälliset seudut, kuivat alueet, syrjäseudut jne.).

9.3. AK vaatii, että yhteisön rahoituksen ja maatalouspolitiikan kustannusten välinen yhteys otetaan huomioon.

9.4. AK vaatii lisäksi valtioiden pelivaran kasvattamista yhteisen maatalouspolitiikan puitteissa, sillä unioni koostuu maantieteellisesti laajoista ja hyvin erilaisista alueista ja maatalousalan tuotantoedellytykset vaihtelevat. Luxemburgissa joulukuussa 1997 järjestetyn huipukokouksen mukaan Euroopan maatalouden on, koska se on yksi talouden sektoreista, oltava monitoiminnallista, kestävä, kilpailukyistä ja koko unionin kattavaa mukaan lukien alueet, joilla on erityisiä ongelmia. Eurooppalaiset puite-ehdot tulee tosin järjestää siten, että uudet kilpailunvääristymät vältetään suurelta osin.

9.5. AK:n mielestä on välttämätöntä, että kestävä kehityksen ja monitoiminnallisuuden periaatteista tehdään maailman maatalouskauppaa koskevien tulevien neuvottelujen perusta.

9.6. AK katsoo, että itälaajentumisen yhteydessä kaikkien osallisten on valmistauduttava perusteellisesti

laajentuneisiin yhteisiin maatalousmarkkinoihin taloudellisten ja yhteiskunnallisten mullistusten välttämiseksi. Tätä helpottavat tarpeeksi pitkät siirtymäkaudet. Kattavan sekä monitoiminnallisten ja ekologis-sosiaalisten periaatteiden mukaan kehittyvän Euroopan maatalouden ylläpitäminen on tällöin ensisijainen tavoite. AK korostaa toistamiseen jo useasti esitettyä vaatimusta KIE-maiden velvoittamisesta säätämään (maatalouden) ympäristönormit ja käyttämään uusiutuvia luonnonvaroja jo ennen jäseneksi liittymistä.

9.7. AK vaatii, että maatalouden rakennemuutosta ohjataan niin, että maaseudun sekä taloudellinen että ekologinen ja yhteiskunnallis-kulttuurinen laatu elinkeinoalueena voidaan varmistaa, ja sitä myös voidaan parantaa kehittämällä koko maaseutua (sekä maataloutta että talouden muita aloja) kokonaisvaltaisesti. Näin annetaan kestävä panos perheitöihin ja maaseutuyrityksiin perustuvan eurooppalaisen maatalouden mallin toteuttamiseen.

9.8. AK vaatii komissiota laatimaan ehdotukset siten, että maatalouden alalla voidaan säilyttää mahdollisimman paljon työpaikkoja.

9.9. AK vaatii, että maatalousmarkkinapolitiikassa säilytetään vuoden 1992 uudistuksen periaatteet ja että uudistukset keskitetään aloille, joilla on EU:n sisäisen toiminnan tarvetta, eli ennen kaikkea naudanlihan ja maidon tuotantoon. Viljelijöiden pitää lisäksi pystyä myös tulevaisuudessa saamaan tulonsa etupäässä markkinoilta.

9.10. AK mielestä suunnitellun suuruinen interventiiohintojen laskeminen ei ole tällä hetkellä tarpeen.

9.11. AK vaatii, tuottajat saavat täysimääräisen korvauksen hyvitykseksi edellä mainitusta interventiiohintojen laskusta.

9.12. AK vaatii komissiota selvittämään tarkemmin korvausten muodostumista täytäntöönpanomääräyksiä koskevassa esityksessä.

9.13. AK pelkää, että uusien monimutkaisten välineiden käyttöönotolla lisätään tuottajien ja jäsenvaltioiden viranomaisten hallinto- ja valvontakustannuksia sekä puoltaa mahdollisimman yksinkertaista järjestelmää.

9.14. Komitea toteaa, että EU:n tuotantoalueiden välillä on suuria eroja. Erot on otettava paremmin huomioon, kun tulevaisuudessa annetaan uusia säännöksiä.

9.15. AK vaatii, että maitokiintiöt jaetaan aktiivisille tuottajille vuoteen 2006 asti pidennysjakson alussa ja että pakollinen kiintiöiden yhteys pinta-alaan poistetaan. Lisäksi pitää jo nyt ilmoittaa selvästi, mitä maidon markkinajärjestelylle tapahtuu vuoden 2006 jälkeen, jotta otetaan huomioon maitoalan pitkäaikaiset investoinnit.

9.16. AK:n mielestä suunnitellut jäsenvaltiokohtaiset katot on mukautettava tämänhetkisten tuotantokiintiöiden mukaan. Tällöin on huolehdittava siitä, että kilpailunvääristymiä ei synny.

Bryssel 14. tammikuuta 1999.

Alueiden komitean

puheenjohtaja

Manfred DAMMEYER